

CAPÍTOL I

ERA FOSC I FEIA TARD. SOL, APRESSAVA EL PAS sota la llum groga dels fanals, amb les mans a les butxaques i la caputxa del jersei de cotó posada. Havia deixat el mòbil a casa, al primer calaix de la tauleta de nit, com era costum quan feia els seus petits negocis, per evitar que el poguessin geolocalitzar. Potser era una mica paranoic, qui voldria trobar un pelacanyes com ell?, pensava. Però una mena de prevenció indefinida feia que cada vegada que sortia a fer un encàrrec l'apagués i el deixés.

Sense telèfon no podia avisar que no seria ni a l'hora ni al lloc previst i el preocupava que no l'esperessin. Avui portava més fato a sobre que de costum dins la motxilleta que duia a l'esquena i que li pesava com un mort a la consciència. No era una tasca que fes habitualment, només tenia quatre o cinc contactes que li permetien guanyar-se un sobresou i pagar-se les despeses extres: ara una sortideta amb els amics, ara un bon sopar, res especialment greu, pensava.

Avui tenia un contacte nou, un amic d'un amic d'un amic, que li havien dit que era de tota confiança. S'acostava el Nadal i li anirien bé uns ingressos suplementaris per afrontar les despeses sobrevingudes que sempre arribaven en aquelles dates assenyalades, que si ara un sopar de grup, que si ara uns regals d'amic invisible, que encara que intentessin moderar

s'afegien a les despeses inevitables, com si Nadal fos sinònim de despesa sense fi.

Caminava capcot. Va alçar la vista i al final del carrer va veure que hi havia una furgoneta dels ARRO dels Mossos d'Esquadra. Els agents eren fora i l'envoltaven. Va fer el cor fort, què podia passar? No podien saber res del que feia ni del que portava, era impossible. Li convenia mantenir la calma, continuar caminant com si no passés res, com més natural millor.

—Ep, a tu et volíem veure.

Se li va glaçar la sang. Un policia com un armari encastat, amb la boina de cantó i la cara tapada per un tapaboques, se li va posar al davant mentre la resta l'envoltaven. Per darrere un agent li va obrir la bossa, sense que ell pogués oposar la més mínima resistència, i en va treure dues barres de torró, els cinquanta grams d'haixix que tenia per distribuir.

—Mira, què hi ha aquí? —va dir el mosso—. Tè'n caurà una de bona, ja et pots calçar! Pobres, els teus pares, quin disgust, tan d'ordre com són. No crec que els agradi gens això que fa el seu fillet.

El cor li deia que es mantingués ferm mentre que els ulls suplicaven clemència, la seva cara era de derrota infinita.

—Va, no fotis aquesta cara que s'acaba el món, que de tot això en podem parlar.

—De què? —va arribar a pronunciar no sabia ben bé com.

—Diuen que ets molt amic d'aquella colla d'indepes dels collons i també dels anarquistes, que et fas amb el millor de cada casa de tota aquesta púrria. Ves per on, ara aquestes amistats potser et poden anar bé. De fet, potser ens podríem ajudar tots dos i, depèn de com, podríem oblidar-nos de tot això —li va dir l'agent ensenyant-li l'haixix que li acabaven de decomissar.

El varen fer pujar a la furgoneta i la porta lateral, lliscant lentament, es va tancar com si es tanqués la porta de l'infern amb ell a dins.

CAPÍTOL 2

EL PAVELLÓ DE SUÈCIA, A LA CAPITAL del Berguedà, era mig ple. El fet que el document que es portava a ratificació en aquell consell polític de la CUP hagués estat debatut extensament en les diferents assemblees territorials i que una gran part de les esmenes presentades s'hi haguessin incorporat, eliminava qualsevol mena de dubte sobre la seva aprovació i restava intensitat i capacitat de convocatòria a la trobada. No hi havia marro i això restava emoció a la convocatòria.

Dispersos al llarg de les cadires blaves de la sala de conferències, una trentena llarga de representants de les assemblees territorials; els diputats al Parlament de Catalunya; els elegits al Congreso, i els representants del Secretariat Nacional debatien en un ambient distès el que havia de ser la proposta política de la CUP per a la legislatura que estava a punt d'iniciar-se.

Tot el peix estava venut. Tant la proposta política com les llistes, que també s'havien de votar, feia temps que havien superat els darrers esculls. En el primer cas s'havia arribat a l'acord d'assumir responsabilitats de govern, si es donaven les condicions necessàries. La proposta s'havia debatut intensament i, malgrat algunes resistències puntuals, finalment havia generat un ampli consens. En el segon cas, a les llistes els noms i persones s'havien ordenat gairebé de manera natural malgrat alguna decepció personal.

L'acte d'avui era, doncs, el final d'un procés prou treballat i debatut com perquè la taula que dirigia la trobada tingués una sessió plàcida. El document es va aprovar amb un debat curt i només dos vots en contra i una abstenció. Així, quaranta minuts abans de l'hora prevista ja havien acabat la reunió i la pràctica totalitat dels assistents es va encaminar cap al Casal Panxo, on tot just s'estava començant a posar l'arròs a cuire amb dues versions per satisfer tots els assistents a la trobada: carnívora i vegetariana. Tocaria esperar fins que estigués cuit amb les primeres cerveses a la mà. Mentre la feien petar el cuiner comentava amb els seus ajudants de cuina que no entenia com era possible que hi hagués tantes peticions d'arròs amb verdures. "No sé on anirem a parar amb tota aquesta gent que no vol les meves botifarres i el meu pollastre i el cap de costella! Si me'n vaig fer un fart de menjar verdura quan només teníem un trosset de carn els diumenges o els dies que el pare caçava alguna cosa d'amagat dels senyors." Els ajudants de cuina, molt més joves, reien i li volien fer entendre que els temps havien canviat. Sort que ell no es venjava i feia igual de bons els dos arrossos. Un autèntic llepau.

Amb les taules mig parades al pati del Casal i sota l'atenta mirada del guerriller antifranquista Marcel·lí Massana, que vigilava des d'un mural a la paret, es van començar a formar rotllanes amb els diferents cupaires que amb refrescs o *birres* a les mans s'agrupaven per mantenir converses d'allò més variades.

En un racó, l'alcaldeessa de Solsona i membre del Secretariat Nacional de la CUP, Montse Torrent, la feia petar amb una colla. S'hi va acostar en Toni Vidal, de l'Assemblea Territorial Nord-oriental amb un ampli somriure:

—Què Montse, sembla que per una vegada hem estat d'acord, eh? Això sí que és notícia.

—Ja ho he vist ja que heu votat el document, si fa dos anys m'haguessin dit que ens posaríem d'acord no m'ho hauria cregut.

—Ho veus —va fer l'altre amb un somriure irònic—, al final sempre veniu a la nostra, us costa però sempre ens doneu la raó.

—Sí, és clar —va fer tot tornant-se a girar per parlar amb el seu grup.

El Gironí va tornar a esbossar un somriure, va fer un glop del seu refresc i va girar cua marxant lentament i ostentosa sabent-se observat.

—Osti, Montse, com ens hem de veure eh? —va dir l'Anna, de l'assemblea local de Berga.

—Sí, mira, ja saps que no és cap sant de la meva devoció i que ens les hem tingut molts cops, que ens professem un tendre amor, però en això ens hem trobat. Què hi farem!

Vint minuts després les persones apuntades al dinar feien cua amb el plat a les mans, unes per recollir un arròs de muntanya amb carn i bolets i unes altres amb verduretes. On sí que hi va haver consens va ser per recollir les ampolles d'aigua, vi i compartir taula i converses.

En acabar, a les postres van seguir-les els cafès i a aquests una ronda de licors que més d'un va tastar. La Montse, que seia en un dels extrems de la taula acompanyada de les també membres del Secretariat Nacional Laia Tomàs i Laura Trepà, es va alçar per anar als serveis i a mig camí es va trobar el Josep Solà, diputat al Parlament de Catalunya que caminava cap a ella visiblement afectat per l'alcohol.

En creuar-se, l'electe la va agafar pel braç davant la sorpresa de la solsonina, que se'l va mirar amb uns ulls com unes taronges:

—No et pensis que no sé el que has fet eh! —va dir intentant vocalitzar Solà.

—No sé de què em parles —va dir l'alcaldesa visiblement molesta—; deixa'm anar, si us plau.

Solà li va deixar el braç, va mirar a terra i es va posar de nou en marxa de manera vacil·lant mentre remugava amb la llengua pastosa:

—Conec les teves maniobres, les conec...

Pocs dies després es presentaven les llistes a les juntes electorals, començava el compte enrere cap a les eleccions al Parlament de Catalunya.

CAPÍTOL 3

A LA REUNIÓ DE LA COMISSIÓ EXECUTIVA permanent del PSC, que se celebrava al carrer Pallars de Barcelona, els nervis eren més que evidents. Entre els assistents hi havia qui rosegava el tap del bolígraf, com si fos comestible, mentre que d'altres no paraven de mirar, remirar, moure i remoure els documents que els havien lliurat feia uns quants minuts. La gran majoria, però, no aixecaven la vista dels seus mòbils, perduts en múltiples converses de Whatsapp, Telegram o xafardejant el que es deia a Twitter sobre l'ensulsiada del seu partit. Un panorama poc engrescador.

El secretari general va arribar cinc minuts tard, atrafegat, amb un munt de papers sota el braç i suat com sempre: el seu sobrepès i el sac de nervis que era no l'ajudaven a poder evitar-ho. Es va asseure ràpidament al seu lloc, al cap de taula, es va col·locar bé les ulleres de muntura a l'aire amb les patilles del color vermell corporatiu i es va passar la mà per la cabellera espessa.

Tothom estava reunit al voltant de la taula, excepte un home, vestit amb camisa de quadres, que des d'un racó de l'habitació es mirava amb posat indolent tota l'escena.

—Va, som-hi. Us hem passat un estudi que ens han fet dels resultats electorals —va començar el secretari general

mentre s'omplia un got amb aigua fresca— si us plau Manel, pots projectar-lo?

El secretari d'organització va obrir el seu ordinador i va fer el que li demanaven. En una pantalla de plasma gran va aparèixer amb lletres negres i sobre fons blanc el document “Anàlisi dels resultats electorals del PSC al Parlament de Catalunya”.

—Passa, passa a la següent —li va dir el Secretari General acompanyant les seves paraules amb un gest de la mà.

El que es va projectar era una mena de diagrama de flux d'entrades i sortides de vots respecte un tronc general vermell cap a altres troncs amb els colors i les sigles dels partits polítics que componien l'arc parlamentari i cap a l'abstenció.

—Hem perdut vots a banda i banda, com podeu veure. ERC ha capitalitzat l'acció de govern, i nosaltres és obvi que no hem sabut marcar prou perfil i per això tenim una fuga cap als republicans. Per si no n'hi hagués prou, tenim una segona pèrdua important de sufragis que van a parar a l'oposició, a Ciutadans. Són els votants que entenen que no hem estat prou bel·ligerants i que ens hem deixat arrossegar pel tema nacional.

Va fer un glop d'aigua i hi va tornar.

—En canvi, els vots que rebem dels comuns, són els de la gent que valora que hem fet un govern responsable, sense estridències, i que hi hem incorporat polítiques d'esquerres. Però tot això no equilibra ni de bon tros les pèrdues que patim. Torna-hi, Manel!

La següent imatge que es projectava era un resultat amb escons de les eleccions i la comparativa respecte de les anteriors.

—I això, ja ho sabeu de sobres —hi va tornar el secretari general—: vol dir que hem perdut vots i escons. Tot i això, no ho tenim tot perdut. Els números basten per poder reeditar el tripartit de la darrera legislatura amb ERC i Comuns, però la

davallada de vots ens deixa en una posició difícil per negociar i per això sou aquí. Manel apaga, si us plau.

La pantalla va quedar en blanc, només amb el logo del PSC.

—Explicarem amb detall el document a la pròxima executiva ordinària. Avui no us he convocat per fer una anàlisi del perquè ni del resultat, us he convocat pel que ens ve a sobre. Això us ho explicarà millor la Núria.

L'adjunta a la primera secretaria es va incorporar de la cadira, on estava repenjada, va ajuntar les mans com si pregués i va exposar:

—Sabem del cert que la direcció d'ERC no vol reeditar el pacte amb nosaltres, ja han parlat amb els Comuns i ens consta que també han fet els primers contactes amb la CUP; sembla que, per poc que puguin, aquest cop sumaran amb ells i ens deixaran a nosaltres fora de l'equació.

—I això és un problema —interromp el secretari general— perquè, d'una banda, no ens permetrà capitalitzar els projectes que vam iniciar aquesta legislatura i que ara tot just donaran els seus fruits, i, d'una altra, i ho sabeu ben bé, el PSC creix i té força quan és capaç d'incidir i fer acció de govern. Ser a l'oposició ens desgasta més, o sigui que ja podeu imaginar la patacada si ara que governàvem ens ha anat malament...

El secretari general es va desfer els punys de la camisa blanca i es va apujar les mànigues mentre la resta dels presents esperava expectants el *rush* final.

—El que us demano —va dir, passant la mirada lentament sobre totes les persones que assistien a la reunió—, el que li cal al PSC, és que fem un esforç perquè això no sigui així, perquè siguem nosaltres els escollits per al govern. Cal reeditar el pacte amb ERC, cal convèncer-los que nosaltres serem un soci molt més lleial i fiable que la CUP, tot i que val a dir que no crec que això sigui molt difícil —va afegir amb un somriure irònic.

—Caldria parlar amb els nostres contactes en aquells municipis i en les diputacions on tenim pactes amb els republicans perquè pressionin la seva direcció en aquest sentit —va afegir la Núria adreçant-se a la responsable de política municipal—; també hem de fer-ho amb aquells responsables d'Esquerra amb qui tenim confiança i, lògicament —i aquí es va adreçar a la responsable de comunicació—, cal traslladar aquesta pressió als mitjans, als creadors d'opinió i a les xarxes. Hem de crear un corrent d'opinió pública favorable a la reedició del tripartit amb nosaltres i no amb els cupaires.

—No ens queda gaire temps —el secretari general tornava a agafar la paraula—, estem en un compte enrere, d'aquí quinze dies tenim comissió executiva i seria convenient portar-hi els deures fets. Som-hi, que tenim molta feina.

Deu minuts més tard la reunió s'havia acabat, tothom recollia els papers, els apunts i els mòbils, i sortia lentament per la porta. Se'ls girava una feinada si volien aconseguir mantenir la seva quota de poder malgrat els mals resultats. Encara dins la sala, en una cantonada, l'home de la camisa de quadres tancava una petita llibreta negra on havia estat fent anotacions. Va continuar assegut fins que la sala va quedar buida, només hi havia el secretari general, que remirava el mòbil. Un cop que els dos homes van estar completament sols el secretari general va deixar els missatges i les trucades perdudes de banda.

—Ballart, com ho veus? —li va dir.

L'home de la camisa va alçar el cap i va respondre.

—És difícil però no impossible, caldrà molta feina i molt més del que els has demanat avui, suposo que ho tens clar...

—Sí —va respondre el primer— i per això ets tu aquí. Als d'ERC ja ens els treballarem nosaltres, però d'una manera o altra caldria posar-li-ho difícil a la CUP, ja m'entens. Parla amb els nostres, aquí i a Madrid, a veure què es pot fer.

—Amb la mare i amb la pàtria, cal estar-hi d'acord amb raó o sense, diuen, no?

—Tu fes el que calgui, el que calgui, jo no vull saber-ne els detalls. I, sobretot, amb la màxima discreció.

—És clar, discreció total, com sempre —va respondre en Ballart, que començava a rabejar-se de la situació i que ja calculava què en podria treure a canvi.

—Total —va reblar el secretari general, que, inevitablement, hauria de posar la camisa a rentar en arribar a casa.

En Ballart va obrir el mòbil i va marcar un número dels Mossos d'Esquadra.

Director de la col·lecció: Sebastià Bennassar

© del text: Pau Juvillà Ballester, 2021

© de la imatge de la coberta: Llibert Reixach Roure, 2021

© d'aquesta edició: Pagès Editors, S L, 2021

Sant Salvador, 8 - 25005 Lleida

www.pageseditors.cat

editorial@pageseditors.cat

Primera edició: gener del 2021

ISBN: 978-84-1303-230-6

DL: L 3-2021

Imprès a Arts Gràfiques Bobalà, S.L.

www.bobala.cat

—❖ imprès a **lleida** ▶—

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat de l'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, <www.cedro.org>) si necessiteu fotocopiar, escanejar o fer còpies digitals de fragments d'aquesta obra.